

upploma, kas tal ehk midagi jala arja
 jü anne peal alla, ehk olla ta mine kellep
 silmakohtid tõlmis, jü ärs peal vana vabal olla,
 misis mine ei teatud vikeranda. Kuninga
 taltas ei taltant Kava arja midagi tammal
 Ta, aga kui ta viimase arja, et muu noma
 ei istumise, tammis ta ärs, et ta mine arja vst
 taraj äht nootimise olla petumise ja selle kätt
 mõnes tüüpil arja oma kätte jätumise. Noomus
 käepi need arjad tammal näha tuus ja oma
 käst ärs ande, muud ei olla parannimise
 lootist. Kuninga taltas kegi viimase mi
 foonite ja tei need arjad noorime kätte.

Ma noomus oma arjad kätte jäänud, ande
 ta omase kuninga taltelle tunda, et koma
 jafanna noomus alla, kava ta petumise,
 lõksuüri oma teid ja ärs need viimase
 pida mina vstid mine müüde tojose
 du õffani kanta ja nõnda ja ka jäi. -

See jultu kurefi oma lapp pälves oma
 ja jures ühe vana mehe fants, kes faredaste
 peal käis ja mõndagi vana rajata.

2 Luupainaja, luupainaras või tallaja.

Kesit nimetus elunalest ehk unereku
 rinajatest või inimeste ja loomade vaeva
 jatest kaab oahvras palju rändada. Olla
 pukas järe täps kaja inimise tei ehk jüpe
 nõidus; - kajas inimise võida nõeldumise
 teel inimestele ja ka loomadelle tallaj
 ja või luupainaras õffil magasid peale
 käima panna. Nõias võida kõin faju
 hingelep elajad ja ka inimise tallajaks
 või luupainaraks panna. Rakva faks
 on praegul veel jultude lükkama, mis
 mõnda kätt. Alhel noorid mehel käinud
 ka nõid tallajis peal. Ta kaabumise
 oma häda tagale, jü õffuland teda
 vana tallijad kinni püüda. Tame käisi
 need kõin vstis ja arjad käisi toppide,
 vstis faks aga ühe vikerda arja laska
 mis ruttu ja kõlpsast vöök kinni panna,